

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 26 MAART.

Sennaat.

In den Senaat heeft gisteren eene belangrijke discussie plaats gehad, namelijk over de kwestie van onzen gezant te Rome. Wij vestigen de aandacht onzer Lezers op het verder volgend verslag der zitting, dat wij zoo breedvoerig, als ons de plaats toelaat, mededeelen.

De Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft vóórtaent genomen tot den 9 april.

Zitting van den 22 maart.

De zitting wordt om 2 ure geopend. Aan het dagorde staat de algemeene beraadslaging over het budget van buitenlandsche zaken voor 1872.

De heer BARON D'ANETHAN. — Een debat in de Kamer der Volksvertegenwoordigers ontstaan zijnde over de kwestie des behouds van onzen minister bij den H. Vader, en een lid des Senaats in uwe commissie van buitenlandsche zaken het gevoelen uitgedrukt hebbende, dat dit behoud nutteloos is, meen ik den Senaat te moeten verzoeken, eene duidelijke stemming te doen opzichte uit te brengen.

Degenen die willen, dat België bij den H. Vader vertegenwoordigd worde, willen enkel het behoud van den *statu quo*. En de kwestie is zoo gewichtig dat, ter uitzondering van Holland, niet eene mogendheid dien *statu quo* heeft willen verbreken.

Spreeker herinnert de feiten, die sedert de overweldiging van Rome door de Italianen geschied zijn, alsook de goedkeuring aan het gedrag van het Belgisch gouvernement, het verleden jaar door den Senaat gegeven, wanneer het onzen minister bij Victor-Emmanuel het te volgen gedrag voorschreef.

Heden, in naburige landen, willen de eenen de betrekkingen met den H. Vader staken, de anderen willen met het Italiaansch gouvernement afbreken, en ophouden gezanten bij den eenen of den anderen te accrediteeren.

De twee stelsels zijn gelijkelijk gevaarlijk; ook aarzelen de mogendheden over het te nemen besluit, en men zou willen dat België, kleine onzijdige Staat, uitspraak doe, in eenen of anderen zin! Dit is onmogelijk. De ware te volgen lijn is die, welke door het gouvernement is aangenomen, te weten, de dubbele vertegenwoordiging. Zij vrijwaart al de belangen des lands: de stoffelijke en de godsdienstige belangen.

Spreeker bewijst vervolgens de valsheid der redeneringen van degenen, die beweren dat de afschaffing der tijdelijke macht ook door de afschaffing der diplomatische vertegenwoordiging bij den H. Vader moet gevolgd worden. Hij haalt te dien opzichte het gevoelen des heeren Gladstone aan.

Er is den gouvernementen aan gelegen, de onafhankelijkheid des H. Vaders te vrijwaren; en welk krachtiger middel is er, om die onafhankelijkheid te vrijwaren, dan bij den Paus de diplomatische vertegenwoordiging te handhaven?

To vergeefs zou men het princip der scheiding van Kerk en Staat inroepen, om het tegenstrijdig gevoelen te doen zegpreken; want de onafhankelijkheid des Hoofds van eenen godsdienst vrijwaren, is dit niet partij trekken voor een dogma of eene geloofsindheid, welk ook? Het is dus niet in onze Grondwet, dat men redenen zou kunnen vinden om het gevoelen, dat ik verdedig, te bestrijden.

Al de gouvernementen erkennen deze noodzakelijkheid, en is het nuttig voor de concordataire gouvernementen, bij den H. Stoel vertegenwoordigd te zijn, zoo is deze vertegenwoordiging onontbeerlijk voor de niet-concordataire gouvernementen.

Eindigende druk ik de hoop uit, dat de Senaat het gedrag van den heer Minister van buitenlandsche zaken in de kwestie onzer diplomatische vertegenwoordiging te Rome volkomen zal goedkeuren. (*Zeer wel! Zeer wel!*)

De heer CASIER-DE HEMPTINNE. — Alhoewel de verkleefdheid van den heer baron d'Anethan aan den H. Vader erkennende, kan ik mij nogtans niet voldaan verklaren over het gedrag des gouvernementen, hetwelk eene dubbele vertegenwoordiging handhaaft: bij den H. Vader en bij den Italiaanschen overweldiger. (*Hevige protestatiën ter linker zijde*)

De heer REINTJENS. — Het is geen overweldiger; het is het hoofd der Italiaansche natie.

De heer CASIER-DE HEMPTINNE. — Bij den Italiaanschen overweldiger. (*Nieuwe protestatiën ter linker zijde. Geroepen: Tot de orde!*)

De heer VOORZITTER. — Mijnheer Casier, ik zal u doen opmerken, dat het niet geoorloofd is, het hoofd eener vreemde natie in deze Kamer te beleedigen.

De heer CASIER-DE HEMPTINNE. — De Paus

is voor ons, katholieken, de vertegenwoordiger Gods op de aarde. Ik protesteer dus als katholieke, als Belg en als senator, tegen het behoud van onzen minister bij Victor-Emmanuel.

De heer REINTJENS protesteert tegen de woorden des heeren Casier-De Hemptinne, en antwoordt daarna aan den heer baron d'Anethan, de redevoering lezende die hij in de commissie van buitenlandsche zaken heeft uitgesproken. Het is eene lange pleitrede ter gunste des Italiaanschen gouvernementen, en eene schimprede tegen het bewind der Pauzen, onder hetwelk, zeg hij, de rooverij de eenige bloeiende nijverheid was.

TER RECHTER ZIJDE. — Heden nog? De heer REINTJENS. — Zij is veel verminderd. Onder het oud regiem hielden de roovers de ijzeren wegen tegen (*sic*) (*Gelach*)

De Pauzen konden noch de vrijheid van het woord noch de vrijheid der drukpers gedoogen. Ten tijde der Pauzen was Rome niet anders dan eene galerij van schilderijen.

Eindigende protesteert spreker tegen het behoud van eenen Belgischen afgezant bij den H. Vader.

De heer markies DE RODES. — In onze hoedanigheid van onzijdig land hebben wij noch te laken noch goed te keuren wat er in Italië geschied is. Wat het gedrag des gouvernementen aangaat, de heer baron d'Anethan heeft genoeg bewezen dat het volkomen juist is.

Spreeker bewijst dat eertijds onze vertegenwoordiger bij den H. Vader veel meer voor zand had, de geestelijke belangen der Belgen dan de tijdelijke belangen te verdedigen.

Wat de afschaffing der tijdelijke macht betreft, zegt spreker, ik houd er aan te bestaigen dat nooit de liefde, de eerbied en de achting der katholieken voor den H. Vader groter zijn geweest dan sedert men hem van zijne Staten beroofd heeft.

De heer baron DELLA FAILLE. — Ik zou gewild hebben dat het gouvernement met min overschilligheid de gebeurtenissen die in Italië geschied zijn, onthaald hadde.

De belangen van het grootste getal onzer landgenooten zijn door die gebeurtenissen gekwetst geworden. Het nationaal Congres, onze onzijdigheid uitroepende, wilde ons geen mis aan een regiem van stelselmatige outhouding onderwerpen.

Ik zou gewild hebben dat het gouvernement eenigen akt welke ook, gesteld hadde, bestemd om zijne afkeuring uit te drukken. In plaats van dat, heeft België de in Italië bedrevene feiten als een voor hem belangloos schouwspel aanzien.

De heer graaf D'ASPREMONT-LYNDEN bestaigt dat na de door verscheidene zijner vrienden en in 't bijzonder door den heer baron d'Anethan uitgesprokene redevoeringen, hem maar weinig meer overblijft te zeggen.

Antwoordende aan den heer Casier-de Hemptinne, zegt de minister dat onze onzijdigheid belet dat het gouvernement eenen zoo gewichtigen maatregel neme als der afschaffing van onzen gezant bij den koning Victor-Emmanuel. De heer Casier zelf, indien hij op de ministeriele bank zat, zou zulken maatregel niet kunnen nemen.

Als onzijdig land hadden wij ook geen akt van protestatie te stellen; en hadden wij geprotesteerd, zouden wij de bekrachtiging onzer protestatie gevonden hebben.

Wat de zeer geleerde door den heer Reintjens uitgesprokene redevoering betreft, zal ik het achbaar lid doen opmerken, dat de toestand des H. Vaders gansch uitzonderlijk is, en niet kan vergeleken worden bij dien van eenigen anderen ontrouwen soeverein, want niet een dezer soevereinen heeft een diplomatisch korps behouden.

De heer Solvyns houdt er aan, zijne verantwoordelijkheid volkomen te ontlasten, zoo als hij het voorledene jaar gedaan heeft. Hij treedt de zienwijze des heeren baron Della Faille bij, uitgenomen in één punt, hetwelk die achtbare redenaar niet heeft aangeraakt, te weten, de onregelmatigheid, die bestaat in twee afgezanten te Rome te houden. De kwestie is te weten wie de wettige soeverein der Pauselijke Staten is. Het is niet bij het Hoofd van den katholieken godsdienst dat België moet vertegenwoordigd worden. Het is bij Pius IX, Paus en Koning, den wettigen soeverein der Pauselijke Staten.

Ik zal u meer gezeg hebbende stemmen aanhalen dan de mijne.

Spreeker haalt, inderdaad, uittreksels aan uit redevoeringen van den heer Thiers, die zijn gevoelen versterken. Hij haalt ook Napoleon I aan. Er vloeit uit voort, dat het pausdom bekleed is met een recht van eene aan de vrije uitoefening zijner godsdienstige werking onontbeerlijk soevereinheit.

Zijn gevoelen verdedigende; meent spreker een uitmuntend patriotisch werk te doen. Men

mag ons niet kunnen zeggen: *Hodie mihi, caris tibi*, welke woorden zouden gerechtvaardigd worden, indien wij zelf eens in onze nationale onafhankelijkheid bedreigd waren.

GRAAF DE THEUX, staatsminister. — Zoo het gouvernement zijnen afgezant bij den H. Stoel behoudt, dit is, opdat, bij gelegenheid, die afgezant de rechten en de onafhankelijkheid des H. Vaders kunne ondersteunen.

Is het nu mogelijk, geen minister bij Victor-Emmanuel te lalen? Geenszins. Uit al de historische feiten blijkt, dat het de gewoonte is eenen gezant te houden bij dengene, die in eenig land feitelijk het gezag uitoefent, alware hij een overweldiger. Die gezant heeft enkel te zending, de belangen zijner landgenooten voor te staan.

De heer baron T'KIND DE ROODEBEKE bestrijdt de afschaffing van den afgezant bij den H. Stoel.

De heer baron D'ANETHAN, antwoordende aan den heer Della Faille, dat het gouvernement tegen de akten van de Italiaansche regering hadde moeten protesteeren, belooft, dat zoo iets ondoenlijk was. Er is geen gouvernement, dat zulk stellig voorbehoud heeft gemaakt als dat van België, toen het zijn gezant naar Rome, bij Koning Victor-Emmanuel, zond.

Wat de bewering des heeren Solvyns betreft, die het gelijkelijk bestaan van twee afgezanten te Rome eene tegenstrijdigheid noemt, daarop heeft de heer graaf De Theux voldoende geantwoord.

Het ware van eenen anderen kant, onmogelijk, een gezant te gelaten bij den Paus-Koning aangzien de H. Vader niet meer in bezit van het wereldlijk gezag is. Tot heden, wel is waar, is erkend geworden dat de wereldlijke macht de onmisbare voorwaarde van de onafhankelijkheid des H. Stoels is. Is er eene andere, ik weet het niet. Maar de autoriteiten, door den heer Solvyns aangehaald, veranderen niets aan de voltrokken feiten. En de heer Thiers zelf, die thans de plaats van Napoleon III bekleedt, heeft bij eenen enkelen akt gesteld overeenkomstig met zijne woorden van vroeger?

België is een klein land; ons bestaan is gewaarborgd door trakaten, en onze eer en onze belangen eischen, dat wij die verbiedigen. (*Zeer wel!* op verscheidene banken.)

De algemeene discussie is gesloten en men gaat over tot die der artikelen.

De 17 eerste artikelen worden aangenomen. Bij het 18 artikel, betrekkelijk de Belgische legatie bij den H. Stoel.

De heer baron D'ANETHAN vraagt de stemming overeenkomstig het voorstel, door hem gedaan: Dit artikel wordt aangenomen door 44 tegen 6 stemmen.

Hebben ja geantwoord: De heeren Sacqueleu, d'Omalius d'Halloy, graaf Lud. de Robiano, baron de Labbeville, Bonnet-Lécuyer, Van Crombrughe, de Cannart d'Hamale, baron de Selys Longchamps, baron Della Faille, graaf de Limburg-Stirum, graaf L. de Mérode, Wincqz, baron de Woelmout d'Hambraine, baron G. de Woelmout, Orban, graaf Léon de Robiano, graaf d'Aspremont-Lynden, baron d'Overschie de Neerysche, graaf de Louz-Corswarem, graaf de Ribancourt, 't Kint de Roodenbeke, graaf de Merode-Westerloo, Casier, H. Dolez, Solvyns, baron Mazeman de Couthove, Malou, Vergauwen, F. Delez, baron de Tornaco, Heurtat, burchgraaf A. Dubus de Gisignies, baron d'Anethan, Pirmez, Fortamps, markies de Rodes, baron Van Caloen, burchgraaf Vilain XIII, baron Bethune, Hubert, prins de Ligne.

Hebben neen geantwoord: De heeren Reintjens, Devadder, Van Schoor, Bisschoffsheim, Braconier, de Hasse de Gand-Ry.

Het leger.

Het kontingent van het leger voor 1872, is bij koninklijk besluit als volgt verdeeld:

PROVINCIE	Aktief kontingent.	Reserve kontingent.
Antwerpen	1110	101
Brabant	1876	170
West-Vlaanderen	1373	125
Oost-Vlaanderen	1725	156
Henegouw	1986	179
Luik	1319	120
Limburg	477	43
Luxemburg	455	42
Namen	699	64
Totaal	11,000	1000

Brieven uit Rome.

Nagonoeg in al zijne toespraken vermaant de Paus de katholieken om vast te vertrouwen op de zegpraal der kerk. Doch de Paus kan het tijdstip van die zegpraal niet bepalen, hetwelk overigens door de geboden en de goede werken kan verhaast worden.

De seclarissen zijn stelliger en verzekeren, dat

binnen drie maanden hunne beurt gekomen zal zijn; het gouvernement schijnt echter niet bevreest voor hen te wezen en met een weinig goeden wil kan men hen als grootsprekers beschouwen.

Gisteren morgen ging een voormalig officier van het Pauselijke leger over de brug San Angelo. Een man, die hem tegenkwam, groette hem beleefd en sprak hem aan:

« Herkent gij mij niet? » vroeg hem de man.
« Op mijn woord, neen, mijnheer, en indien gij mij niet zegt, met wien ik de eer heb te spreke... »

« Gij spreekt tot een Garibaldiën aanvoerder die gij in 1867 tot... gevangen genomen hebt, en die u eene groote erkentelijkheid heeft blijven toedragen voor de menscheit, waarmee gij hem en zijne manschappen hebt behandeld... Gij hebt ons brood en wijn, cigaren en geld gegeven; gij hebt u een eitelmoedig vijand getoond en ik zou mij hoogst gelukkig achten u een dienst te kunnen bewijzen. »

« Ik heb niets meer gedaan dan de militair eer van mij vorderde, » hernam de pauselijke officier. « Uw positie van gevangene verdiende eene goede behandeling. Ik heb derhalve volstrekt geen recht op eenigen dank. »

« Zeg mij eens, mijnheer, hoe gaat het tegenwoordig met u? »

« Met mij persoonlijk zeer goed, dank zij den Paus, die geen der zijnen verlaat. Maar ik moet bekennen, dat de Romeinen, vooral degenen, die het Italiaansche gouvernement gewenscht hebben, zich zeer slecht behandeld zien, gekukt onder belastingen, veracht en beschimpd door de overwinnaars. De armen menschen worden wreed gestraft. Zij zien dat hun lot, wel verre van verbeterd te zijn, met den dag vererget. De duurte der levensmiddelen, de stijging der huisburen, de vernietiging van den handel, en boven alles die inval van Lombarden en Piëmontezen die alles tot zich trekken, maken hun het leven zeer bitter, en naar ik vercoem en weet, vleien zij zich met horegnaam geen begoochelingen meer en verwenschen hun eigene dwaasheid. »

Vergeef het mij dat ik zoo openhartig tot u spreek. Ik heb te weinig belang bij de zaak om mij niet onpartijtig te toonen. »

« Alles wat gij daar zegt, mijnheer, is gelukkig waar en gij behoeft de Romeinen, die zich zelven dien toestand op den hals gehaald hebben, niet te beklagen. Maar dat alles gaat veranderen en binnen drie maanden zult gij andere mannen dan Lamra en Sella aan het hoofd zien, mannen die, in een oogwenk, over de uitzuigers, de consorten, de vette beambten, de militaire onbekwaamheden, de verkochte afgevaardigden recht zullen oefenen... »

« Binnen drie maanden? Zijt gij daar wel zeker van? »

« Volkomen zeker. »

Wij zullen ons wel wachten er eenige bemerking bij te voegen. Het is ons genoeg, dat: indien de katholieken er zeker van zijn de goede dagen te zullen terugzien binnen een oobepaald tijdsverloop; indien de consorten, die de hand gelegd hebben op de ministerien, de kassen van den Staat, het leger enz. zich zeker achten ze niet te zullen laten ontglippen, de seclarissen er eveneens zeker van zijn, dat zij binnen drie maanden alles zullen nemen.

Voorzeker, drie maanden is een lange tijdsruimte voor hen, die wachten, en een zeer kortu voor hen die genieten. Maar even als de pauselijke officier hebben wij geen belang bij de zaak en het geduld valt ons derhalve gemakkelijk. Het geduld is de deugd der starken, de toelucht der zwakken; en de katholieken zijn sterk en zwak te gelijker tijd.

Pauselijke Staten.

Rome, 22 maart.

Verleden zondag, 17 Maart, heeft de H. Vader alweder een plechtig gehoor aan de Romeinen verleend, en eene zeer krachtige redevoering gehouden, waarvan de telegraaf ons slechts den zin doet kennen. Pius IX heeft het verschil doen uitschijnen tusschen een zoogezegd plebisiet en de aanhoudende betoogingen van verkleefdheid, die te Rome de Opperpriester en in het overige Italië de bisschoppen ontvangen. De Paus loochent dat de samenleving door de revolutie, waarvan zij eerder de slaaf is, kan verlost worden; maar men moet, heeft hij gezegd, in het gebed betere dagen verwachten, wanneer de engel der rechtvaardigheid de vijanden der Kerk en van de maatschappelijke orde dal komen kastijden. Intusschen moeten wij in het gebed volharden, opdat de kastijding de boozen verlichte en bekeere.

De *Osservatore Romano* zegt, dat de Paus den heer d'Harcourt, gezant van Frankrijk, in gehoor ontvangen heeft.

Na Paaschen zal de heer d'Harcourt een verlof nemen voor drie weken.